

POSTALS DE FESTA MAJOR

MISERICÒRDIA VALLÈS I FREIXA

Pregonera de la Festa Major de Sant Pere

Reus, 1999

Permeteu-me en primer lloc que em presenti, tot i agraint les explicacions que ha donat Josep Maria Galofre. No sóc de la primera volada, però hi ha encara molts esdeveniments que m'il·lusionen i, si bé he fet diverses i múltiples activitats, encara no em sento fatigada ni avorrida i tinc l'interès d'assaborir nous reptes. No tinc altres mèrits que el gust pel treball. M'agrada treballar i m'he sentit satisfeta de poder fer-ho per la ciutat de Reus i perquè el benestar, la formació i l'educació arribin a tots els ciutadans.

He començat parlant d'il·lusió. Il·lusió i emoció és el que vaig sentir quan l'Alcalde de Reus em va dir que havia pensat en mi perquè realitzés el Pregó de la Festa Major de la nostra ciutat. Mai no hagués pogut imaginar que se m'invités a prendre part en un acte en el qual les persones que n'han estat protagonistes en anys anteriors tenen mèrits tècnics, científics o literaris de gran vàlua. Quan m'ho va dir quasi se'm va parar el cor.

Vaig demanar a l'Alcalde uns dies perquè em passés l'ensurt i em fos possible donar-li una contestació.

La il·lusió va poder més que la inquietud, o dit d'una altra manera, em feia tanta alegria l'oferiment que, amb una certa inconsciència de les meves capacitats literàries, vaig dir que sí, que acceptava la missió.

Ara que ja hi sóc, és la meva obligació avisar-vos, encara que potser no caldria perquè molts dels que heu vingut avui ja em coneixeu, que no sóc ni escriptora, ni persona que tingui gran eloqüència, ni tampoc tinc noves idees que siguin motiu d'un Pregó de Festa Major, per tant corro el risc de ser monòtona i pesada. Per evitar-ho en allò que sigui possible, no ho faré llarg. Comencem :

La ciutat és un patrimoni col·lectiu en el qual, els carrers, els edificis i els monuments es combinen amb els records, els sentiments personals i els moments comunitaris. En aquest context us vull presentar quatre postals de Festa Major, tres records particulars i una realitat actual.

Als qui teniu certa edat us demano que feu memòria amb mi i als altres que intenteu, seguint les meves paraules, percebre des d'aquest moment la primera postal.

Retornaré a la meva infància.

- *Sant Pere 1952*

És una postal en blanc i negre i amb el temps ha anat agafant uns tons entre marrons i grisos com tots els documents que ja tenen alguns anys. Tot el que veiem té aquesta tonalitat clar-obscura, s'ajunta el color de les façanes amb el to de les llambordes dels carrers.

Aquest color plomós només queda trencat per alguna taqueta verda, petita, que procedeix dels pocs arbres de la ciutat, els que hi ha a la Plaça dels Màrtirs (avui plaça de la Llibertat), als passeigs i al carrer Gaudí, on visc jo.

Traspassar "el Campanaret" és sortir de la ciutat, la meva família viu doncs als afores.

Fa poc temps s'ha tancat el "Cafè de París", a la Plaça de Prim, un lloc emblemàtic del Reus de sempre.

Xavier Amorós en un dels seus llibres ens en dóna una impressió :

"Reus és una ciutat tractada com un poble petit. Ningú no s'interessa per gairebé res que sigui extern a l'àmbit familiar".

El dia de Corpus hem estrenat els vestits d'estiu, ben midonats, la meva germana i jo i les marineres blanques i amb colls blau-marí, els nens.

És la nit del vint-i-vuit de juny. Anem a "completes" tota la família. La mare ens explica que Sant Pere està tancat amb tres claus, que una la guarda l'Alcalde, (els petits de casa pregunten qui és l'Alcalde i què fa), l'altra el Sr. Prior i la tercera el Síndic. La meva germana i jo ja ens ho sabem, els nens s'ho escolten drets damunt els bancs per veure-ho millor.

Ha acabat la cerimònia religiosa i sortim corrent per la porta del Castell per anar a veure la Tronada des d'un balcó de la Plaça d'Espanya (avui del Mercadal).

Abans que l'Alcalde tregui el mocador, jo corro a amagar-me al fons de la casa des d'on els mascles i els trons se senten menys forts, més esmorteïts.

L'endemà al matí, amb els vestits nous aguantem un llarg ofici i una nova tronada des del mateix balcó, amb una plaça gairebé buida de gent, però plena de sol de finals de juny. Acabada la tronada enlairen uns globus amb forma de persona que s'enganxen als fils d'electricitat fent grans reverències i que no acaben mai de marxar de la plaça. Podem ben bé dir que l'espectacle ens el fan per nosaltres i poca gent més. La resta de balcons de la plaça són buits. Al carrer només unes quantes criatures.

A la tarda la processó, que veiem tota la família des d'un balcó del carrer Monterols i que de principi a final no és més llarga que la meitat del carrer. Quan cridem als pares - Sortiu, que ja ve!-, ja passa pel davant la banda municipal que tanca la comitiva.

Acabada la processó, la nostra festa particular, seure al Solsis i menjar-nos una gran copa de gelat, de "mantecau" que en dèiem abans.

El dia 30 de juny marxem cap al mas d'on no tornarem fins el dia 14 de setembre, dejuni del començament del curs a l'escola.

Els "Pastorets" per Nadal, les processons de Setmana Santa, la sortida dels gegants el dia de Corpus i aquesta Festa Major era tota l'activitat festiva i cultural del Reus de 1952.

Segona postal :

- *Sant Pere 1972*

És també una postal amb tons grisos. Reus és més gran, creix amb una total anarquia i va desapareixent, dia a dia, el poc patrimoni històric que ens queda. El Reus de sempre continua degradant-se. Per tot arreu hi ha barris que surten al llarg de les carreteres, allí on fa uns anys hi havia els masos. Són les parcel·les. Hi són físicament però no existeixen oficialment.

La gent gran diu : "Ara, aquí a Reus, ja no tots ens coneixem". Reus és una ciutat heterogènia.

L'únic espai per jugar els nens continua sent, com fa vint anys, la Plaça dels Màrtirs i els passeigs.

Al lloc dels edificis, patrimoni històric que desapareixen, se'n construeixen de nous. L'estructura de la ciutat del segle XIX s'ha anat destruint sense tenir-hi cap alternativa. Hi ha un gran desordre urbanístic perquè ningú no s'ha plantejat la necessitat de planejar i ordenar la ciutat.

Sofrim greus problemes de manca de places escolars. Els joves que marxen a estudiar fora no tornen. Reus és una ciutat sense infraestructures, ni equipaments, desestructurada socialment.

Hi ha moltes persones que viuen a Reus, però que no se senten que són de la ciutat.

Una vegada més, utilitzo paraules de Xavier Amorós que sap explicar-ho millor que jo.

Ens diu :

"La ciutat s'expandí, canvià el seu perfil, la seva panoràmica, les seves altures, l'estenall urbà, d'elevacions modestes, dominat per l'alçària majestuosa del campanar i amb la presència de les agulles de les xemeneies de les fàbriques, passà a adquirir l'aspecte d'un amuntegament de monstruoses i quasi uniformes construccions, fetes, gairebé totes seguint només el ritme que imposava la força de la demanda i l'afany dels promotors d'obtenir altes rendibilitats, tot dintre d'uns cànons de laxitud extrema"

Hi ha en aquest moment de l'any 72 una agra polèmica ciutadana per l'estat d'abandó del Passeig de la Boca de la mina. Els ciutadans es pregunten si aquella petita zona verda és un passeig, una carretera o un barranc.

El programa de Festa Major continua fent servir el dibuix de la imatge del Sant Pere de plata, com l'anomenaven a casa, fet pel meu pare. Els mitjans de comunicació de la ciutat ens fan saber que són els dies de Festa Major i algunes banderes pel carrer Monterols ho fan perceptible.

Reus és més gran, tenim molts més habitants de fet, però la Festa Major de Sant Pere sembla que s'ha fet petita, perquè és la Festa del Reus de sempre, d'aquell que viu de passeigs cap endins.

El Pregó de la Festa Major el fa Antoni Pedrol Rius i dirigeix un paràgraf de la seva intervenció als immigrants, part important de la nostra població, fent una interessant referència al que ell creu que ha d'ésser el futur de la ciutat.

Diu, com si cregués que el canvi que molts esperem és a prop:

"Personalment crec que la ràpida evolució que s'apropa posarà a prova fonamentalment les capacitats de supervivència i que aquestes vindran determinades per l'autenticitat de cada valor i pel poder d'adaptació de cada col·lectivitat a les noves circumstàncies".

La programació de la Festa Major conté els mateixos actes que fa vint anys, les revetlles dels dos clubs, el Reus Deportiu i els Ploms, "el coso blanco" i té, a més de les manifestacions que consten com a religioses i les tronades, una novetat, dotze desfilades de "majorettes" i bandes de "cornetes i tambors".

La Festa Major de Sant Pere continua sent quasi l'única festa de la ciutat i cada vegada més, només la del centre de Reus.

Alguns ciutadans, del Reus de sempre, ja no esperen que passi Sant Pere per començar les vacances al mas o a la platja. Ja són fora.

Tercera postal :

- *Sant Pere 1983*

Han passat onze anys des de l'última postal i en aquests onze anys el nostre país ha canviat. Hem aconseguit la democràcia, hem guanyat ser un poble lliure i protagonista dels nostres actes.

El vuit de maig han hagut les segones eleccions municipals d'aquesta democràcia tan desitjada i estrenada des de fa poc.

El dia 23 de maig hem elegit el segon Alcalde democràtic de la ciutat, Anton Borrell.

En el seu discurs de presa de possessió del càrrec d'alcalde ha dit :

"Em sento bojament enamorat de Reus"

i som molts i moltes els que ens volem sentir identificats amb les seves paraules, però sentim que encara ens falta millorar molt la ciutat perquè ens agradi.

Sóc regidora d'aquest segon Ajuntament i el dia 3 de juny l'Alcalde em delega les competències de Cultura, Festes, Joventut, Esport , Ensenyament i Lleure.

Som damunt la Festa Major, falten vint-i-tres dies per Sant Pere i l'Ajuntament sortint no ha cregut prudent programar-la.

De cop i volta m'adono que tinc un problema greu, els meus records no em serveixen per elaborar en pocs dies un programa que reflexi l'ambient d'entusiasme que els reusencs i les reusenques sentim amb la jove democràcia.

Compto amb una cosa clara, la Festa Major ha de recuperar la nostra cultura popular i sobretot hi han de participar tots els ciutadans i ciutadanes, se l'han de sentir seva i han de gaudir-ne en tot instant.

Envio un SOS, però el moviment ciutadà ja s'està mobilitzant i s'ha creat una comissió de treball on hi participen, si no recordo malament, Carrutxa, el Col·lectiu de Teatre La Vitxeta, la colla castellera "Xiquets de Reus", les associacions de veïns Sol i Vista i Sant Josep Obrer, els grups de cultura tradicional (diablers, gitanes, grallers...) i el grup d'Esplai "La Palma". S'ha reunit ja per elaborar els criteris i les alternatives a la Festa Major i han redactat un manifest amb 6 punts que demana :

Un pressupost digne

Determinar l'espai central de la Festa

Portar l'ambient festiu a tots els racons

Difondre el actes.

Programar tot tipus d'actuacions que representin les inquietuds i la vida cultural de la ciutat, i

Mantenir i potenciar les manifestacions tradicionals, eliminant els actes que han perdut vigència.

La meva petició d'ajuda és escoltada per la comissió i es fa el miracle. Segur que a més Sant Pere va ajudar-me, perquè entre tots i amb un terreny abonat durant els quatre anys anteriors, reeixís una oferta que ens va portar a viure d'una manera nova la Festa Major.

Les entitats van oferir el seu suport, les seves propostes i en un dia es va crear la Comissió ciutadana. No voldria que em fallés la memòria, però em sembla just i merescut que ja que explico aquest fet, esmenti en aquests moments algunes persones que d'una manera totalment desinteressada van dedicar-se a programar, organitzar, crear noves estructures, i inclús col·locar-les; en fi, a fer de tot. Recordo Peter Rius, Salvador Palomar, Ernest Benach, Josep Maria Galofre, els geganters, els escoltes... i un llarg etcètera.

El primer acte va ésser el Pregó que va fer Xavier Amorós.

En vuit dies vam elaborar un programa de Festa Major que amb només sis milions de pressupost va intentar trencar motlles i descentralitzar. Es van projectar revetlles a la Plaça del Castell, a la Plaça de la Llibertat i al Parc de Sant Jordi i vam iniciar el costum del concert de l'Orfeó reusenc després del Pregó.

L'Ajuntament havia decidit participar a la processó en corporació i la figura de l'alcalde i els regidors va començar a deixar de ser una sorpresa per convertir la seva presència en els actes festius, en una plena normalitat.

La participació en totes les activitats és multitudinària, sobretot a la Tronada de sortida de Completes, a la processó, que com és lògic presideix el Sant Patró, però que va encapçalada per un llarg seguici popular i a la primera trobada de gegants i elements festius que es fa a Reus.

De totes maneres la gran empenta a la Festa Major es va donar a partir de Sant Pere 1984 quan la programació va durar des del dia de Corpus, el dinou de juny, fins l'ú de juliol. Els gegants visiten per primera vegada els barris i van al Pelaio, Sol i Vista, Immaculada, Gaudí, Sant Joan, Fortuny, Juroca i Montserrat.

Els concerts, les sardanes, les havaneres i el jazz omplen els carrers, s'inicia el costum de la Diada castellera i de les concentracions de gegants amb la primera trobada a la nostra ciutat.

Quan surten els gegants es reparteixen coques amb cireres pels nens i continuen amb un gran ressò els actes religiosos i les tronades.

Després de la Festa Major es comença la planificació de l'Estiu Festiu amb una programació de teatre i cinema durant els mesos de juliol i agost. Compaginem ja, festa i cultura.

La democràcia ha començat a canviar el Reus de sempre i el que ha sorgit els últims anys de desordre urbanístic.

Podem veure la peatonalització de part de la ciutat vella, es fan els primers equipaments necessaris per oferir millor qualitat de vida als ciutadans i es treballa per restaurar el patrimoni que ens queda, començant pel Campanar que és un símbol ciutadà i que en un dels seus llibres,

un altre escriptor de casa nostra, Ramon Gomis, esmenta mentre ens explica una antiga tradició de la nostra ciutat, la de pujar-hi per Sant Pere, que havia quedat obligadament interrompuda per la perillositat que representa l'estat de la torre. Ens diu:

"Tots els viatgers quan arribem a una ciutat desconeguda ens delim per enfilar-nos a la torre més alta. És una manera de fer-nos càrrec d'on som, de l'entorn, a vista d'ocell. Pujar al campanar de Reus no desdiu d'aquest desig comú. Però posats a donar idees, recomano enfilar-s'hi el dia de la Festa Major, per Sant Pere. La gent passejant pel carrer, la cercavila dels gegants i nans, l'esclat de la tronada, l'atmosfera de fum, pólvora, el perfum de Reus en un dia de festa, una bella panoràmica."

I arribem a la quarta postal :

- Sant Pere 1999

Des de fa setze anys tenim d'alcalde Josep Abelló i per la regidoria de Cultura hi han passat Ernest Benach, Lluís Pérez i Josep Maria Galofre fent aportacions excel·lents a la Festa Major de la Ciutat.

Com veig el Reus d'avui ? Mireu recordo una frase que Josep Abelló, l'alcalde, va dir al principi del seu mandat :

"La recuperació d'un poble, i el nostre ho necessita, no es pot fer només amb l'esforç de la feina que es fa des de l'Ajuntament, l'esforç ha de ser de tots. Els salts qualitius i importants a la vida dels pobles es fan sempre a partir de la conscienciació i presa d'actituds col·lectives".

Aquest pensament s'ha convertit en un dels grans objectius de l'Ajuntament. Han passat vint anys de canvis profunds. Respectant la identitat de Reus, hem canviat d'aire.

Durant aquests anys s'ha anat definint el com i el què de la nostra ciutat.

Avui, Reus és una ciutat vital i oberta a la innovació. Hem desitjat i hem treballat per ser una ciutat humanitzada i solidària, on els ciutadans participen en els projectes i en les festes.

La recuperació de la Ciutat Vella i la creació de nous espais moderns ha imprimat una dinàmica nova a Reus en termes culturals, festius i esportius.

La ciutat actual està molt lluny dels desgavell urbà de fa vint-i-cinc anys.

Reus avui ha traspassat els ravals, els passeigs, les rondes i arriba molt més enllà, arriba fins on hi ha un ciutadà o una ciutadana.

Han aparegut nous centres i això ha fet possible restaurar i conservar la ciutat vella. Els nous centres desenvolupen noves funcions d'atracció social, cultural i festiva i ens han permès estructurar el nou Reus.

Aquest Reus s'ha fet gran, però s'ha ordenat, és diferent, és molt més bonic.

Es diu en ocasions que no n'hi ha prou amb l'urbanisme per promoure la integració sociocultural de les persones a la ciutat, però sense cap dubte considero que és un bon punt de partida.

No vull ser xovinista ni dir-vos que tot està bé, no tot és bonic, estic convençuda que ens falta molt a fer, però crec que la ciutat es fa dia a dia, hi ha projectes que ja estan dibuixats i d'altres apareixeran en el futur. Deixeu-m'ho dir, ara començo no sols a estimar Reus, que sempre ho he fet, sinó a sentir-me'n enamorada i trobar-la una ciutat bonica i amb encant.

La ciutat de Reus som els reusencs i les reusenques i el Reus de 1999 ha adquirit amb voluntat pròpia un valor de "Ciutat Educadora".

Viure a la ciutat és un acte continu d'adaptació i aprenentatge, i un dels grans reptes del nou segle és la inversió en educació perquè cada persona que viu a Reus sigui capaç d'expressar, afirmar i desenvolupar el seu potencial humà, fomentar la seva pertinença a la comunitat, i potenciar les capacitats de diàleg, confrontació i solidaritat.

Els valors cívics han de constituir el marc per a aconseguir una convivència integradora i solidària dels ciutadans. El reusenc de sempre i el que acaba d'arribar s'han de responsabilitzar i implicar en el projecte social i cultural de la ciutat.

Totes les ciutats han de tenir una identitat comunitària, cosa que vol dir que s'hi han de crear xarxes que generin solidesa, regles de confiança i vincles basats en reciprocitats, les quals acabin construint un sentiment de pertinença i una voluntat de participació en la recerca de solucions als problemes col·lectius.

Reus manté l'escala humana necessària per vehicular aquests sentiments de pertinença que considero essencials en la vida de les persones. Pertànyer no vol dir res més que formar part d'alguna cosa i se'n forma part perquè s'hi ha nascut o perquè ho has triat. Vol dir també "compartir", "tenir relacions socials", en definitiva, poder usar un "nosaltres".

Reus és una ciutat on es citen multiplicitat de grups socials que, tenint com a fonament una base concreta (cultural, social, ètnica...) intenten conjugar el manteniment de la seva identitat amb la convivència amb la resta de grups socials, i crec que s'ha aconseguit que tothom vulgui i sigui capaç de pertànyer a la societat reusenca i de compartir aquest esperit de pertinença.

Crec que Ciutat i Educació són realitats creixents i interligades que fan apropiar-nos dels espais per viure i gaudir-ne. Reforcem la nostra identitat a partir del diàleg entre la ciutat i nosaltres i això ens permet acollir la diversitat, traspasant fronteres per potenciar la participació.

Hem volgut ser "Ciutat Educadora" i crec que un dels grans instruments que tenim és l'esforç constant que s'ha fet per a la innovació cultural. Estic convençuda que la cultura ha d'actuar com a protagonista de totes les transformacions ciutadanes.

La nostra identitat cultural està formada pel conjunt de continguts, creences, idees, valors i ideals de la nostra col·lectivitat en aquest moment de la nostra història. És o ha d'ésser una realitat que sigui construïda, intersubjectivada i compartida per tots els ciutadans.

Potser estareu pensant que me n'he anat del tema, però crec que no, aquesta postal del 1999 també necessita la imatge del Reus actual i aquesta és la que jo vull tenir, un Reus que treballa per millorar l'espai, l'entorn físic i que avança socialment en l'educació, la cultura, el benestar i la solidaritat.

Reus és la meua ciutat, la dels meus pares i avis, però també la de molts amics que van néixer lluny d'aquí i que se la senten tan seva com jo.

Reus és doncs la NOSTRA CIUTAT, la de tots.

És una ciutat bonica, en expansió, amb prestigi, amb empenta, cuidada, neta, moderna i en gran part tranquil·la i encara l'hem de somniar millor.

Per mi la Festa és Cultura i la Cultura és Educació.

Hi ha unes frases d'un pensador, "Rabi Nachman de Breslau", que diuen :

"Hi ha alguna cosa

que realment desitges

o que vulguis que succeeixi?

Concentra tot el teu pensament

en aquesta cosa o aquest esdeveniment

Imagina'l fins que el puguis veure

en els seus mínims detalls.

Si el teu desig i la teva concentració són prou forts,

podràs aconseguir que es realitzi."

Aquests últims anys els ciutadans de Reus hem fet aquest esforç, hem imaginat una ciutat diferent i de mica en mica i amb el treball de tots, anem aconseguint que es realitzi.

Podem gaudir de teatre, esport, circ, música, art, amb una programació que omple els 365 dies de l'any, que ens alegra a tots els ciutadans i ciutadanes i acostava a Reus els reusencs que viuen fora i moltes altres persones que venen per la qualitat cultural i festiva de la nostra oferta. Avui comencem la Festa Major de Sant Pere. La Festa Major és la festa més gran de la ciutat. Tenim les tronades, l'anada a Completes de la corporació, les revetlles, els espectacles, els concerts, les exposicions, les sardanes, els grups festius, els castells, els gegants, els nans, l'àliga, els pilars caminant, les havaneres, els focs... però sobretot comptem amb la participació de tots els ciutadans, homes, dones, grans i petits, que omplen els carrers, les places, s'apoderen dels espais... i es fan seva la festa i la ciutat.

A més, si repasseu el programa d'aquest any, hi trobareu actes que són absoluta estrena i que venen a oferir més oportunitats de plaer. Hi trobem la Rierada Musical, les barraques de Festa Major, el Mercadal dels petits, l'empalmada, el Mercat al Mercadal, Sant Pere peta fort i moltes actuacions més. Em pica la curiositat per saber què ens oferirà tot aquest conjunt de manifestacions amb noms que tenen per si sols reminiscències festives. No hi podem faltar. Ja per acabar, hi ha tres moments de la Festa Major actual de Reus que m'agraden molt particularment i si em permeteu allargar-me una mica més voldria intentar descriure'ls perquè any darrera any m'emocionen:

Vigília de Sant Pere, _ de 10 de la nit, plaça del Mercadal, la mulassa, les paraules del folklore escrit ens descriuen un dels elements identificadors de la nostra festa

"davant, passa a passa

sense perdre el seu compàs"

Després, els gegants

"dia de festa i quasi som capaços

d'anar, com els menuts, rera els gegants".

Els segueixen els nans

"Els nanos mengen trumfos, arròs i peix pudent

No sé com s'ho arreglen aquesta pobra gent.

Diuen les cançons que ballen

N'hi ha una de menys coneguda però amb una lletra un tant picaresca que ajunta els gegants i els nans.

"Hi ha els nanos i els gegants

llur contrast (en la vida

tants n'hi ha i Qui els amida?)

fan gràcia a xics i grans"

Darrera, tots els grups festius de la ciutat i les colles castelleres.

Tanca l'Ajuntament en corporació

Baixem el carrer Major, el petit pendent i el tomb. Quan arribem a la minúscula Plaça de Sant Pere, més petita que mai per la gernació que l'omple, la mulassa, els gegants i els nans ballen junts sense parar, les dues colles castelleres fan un pilar a cada costat de la porta de la Prioral, la teiera encesa ens dóna sensació de caliu, la campana dels gegants repica i repica i una barreja de gralles i tenores em fan venir, també a mi, ganes de dansar, mentre els ulls se m'humitegen amb unes llàgrimes d'emoció, no sé ben bé perquè.

Si no ho heu viscut mai us convido a anar-hi, és una imatge plena de color, so i llum que em té robat el cor.

Ha passat una hora, Sant Pere és ja al costat de l'Altar Major, tornem de Completes. A la plaça del Mercadal no hi cap una agulla. Els pilars caminant han arribat a la porta de l'Ajuntament i milers de persones han aplaudit l'esforç. De sobte s'apaguen tots els llums i es fa un silenci precursor del gran soroll de la pólvora encesa. El balcó de l'Alcaldia és tancat. Els edificis de la

plaça també són a les fosques. S'obre el balcó i surt l'Alcalde amb el mocador a la mà. Aquest és el senyal. S'encèn la tronada.

Ramon Muntanyola ens en parla amb aquestes paraules :

*"Espeternecs de gran festa
sota el cel del Mercadal,
quan l'aire és ple de ginesta
i la sega més endalt
Neguiteja la mainada
Giravolten els afanys
I l'esclat de la tronada
enriqueix el pas dels anys"*

Després de l'espetic final, els comentaris, uns, que ha petat molt bé, els altres, que els pirotècnics no acaben de trobar la cadència, però és igual, milers de mans fan un gran aplaudiment que es va acabant a mida que desapareix el núvol de fum i l'olor a pólvora que han deixat "els trons" i "els mascles" en cremar.

Després s'encenen els llums.

Dia de Sant Pere, s'ha acabat la processó, el seguici popular i el consistori hem tornat després de deixar el relicari de Sant Pere tancat amb les tres claus fins l'any que ve. A la plaça del Mercadal es fa la darrera ballada dels gegants, la mulassa, els nans i l'Àliga de Reus, després, la dansa dels diables i el drac. És un gran espectacle de carretilles, so de timbal, moviment i llum. Val la pena aguantar encara una mica el cansament, la son que portem de la revetlla i, tot esperant l'hora del castell de focs que tancarà la Festa Major, entretenir-nos uns minuts més a la plaça.

No sé si hauré estat capaç, als qui no coneixeu la Festa Major de Sant Pere de Reus, d'engrescar-vos a venir, a passejar per la nostra ciutat, a conèixer els racons de la ciutat vella, i a descobrir carrers i places noves, mentre gaudiu de la gran quantitat d'actes que el programa d'aquest any 1999, l'últim del segle, ens presenta. N'hi ha perquè tots puguem triar. Aquells que ja seguïu sempre la nostra Festa Major, segur que aquest juny també ho fareu i no cal que aquesta pregonera us convenci perquè la Festa és tan meva com vostra, és la de tots nosaltres.

Antoni Correig diu als Goigs de Sant Pere

*"Qui fou canya, serà Pere:
sant clauer, Pastor suprem
qui obre el cel, allí ens espera
Fills de Reus, vol que hi entrem"*

Sant Pere és el nostre Patró, els trets del seu caràcter si seguim la seva trajectòria humana ens diuen que era un home desigual, fluctuant sempre entre l'ombra i la llum, tossut, realista, sincer, noble, apte per ser seduït per qualsevol pesca miraculosa, però també capaç d'estimar i de ser solidari. Era pragmàtic i dormia tranquil quan creia que ja havia fet prou.

Em sembla que molts ciutadans de Reus ens podríem sentir identificats amb aquest Pere, que diu el goig que ens vol amb ell, ens vol en un món on regni la felicitat, però mentrestant, em faig la pregunta que Joan Maragall es feia en el seu "Cant espiritual".

*"Amb quins altres sentits me'ls fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que per tot brilla?"*

Abans del cel promès hem de viure a la terra i hem de fer de la nostra ciutat, tant si està de festa com en la quotidianitat del dia a dia, el lloc on tots treballe per adaptar-nos a les noves exigències, on s'avança en el camí de la llibertat, de la tolerància i de la necessària reducció de

desigualtats, on s'afavoreix la convivència i el respecte a les diferents cultures, tot acceptant la diversitat com una riquesa irrenunciable de les persones i dels pobles, amb un clar objectiu de justícia social.

I res més.

Bona Festa Major!